

I

- Duisternis 11**
- Prometheus trekt zijn conclusies 12**
- Hoe Heracles verdween uit Almelo 14**
- De discuswerper (Warming-up) 15**
- De speerwerpers 17**
- Pankration 19**
- Wedloop 20**
- De boksers 21**
- De wagenrennen 22**
- Duisternis 23**

II

- Aphrodite 27**
- Mijn weg naar Florence 28**
- Frequent Flyer 31**
- Zonder de huid 32**

III

- Geen dagje naar het strand 37**
- Ruim 41**
- Het leven dat doorgaat en het leven dat niet (III) 42**
- Voltooid leven 43**
- Verspringen 45**
- Het verre gewest 46**
- Zonder titel 47**
- Seamus Heaney in Bellaghy 49**
- Et In Arcadia Ego 50**
- Goede Vrijdag, naar het oosten 55**

Duisternis

Dit is de bron
 waar alles begon
de lucht is eruit
 het licht uit de zon
Hier is de nacht
 die haar omsluit
Ze lacht in haar vuist
 ze lacht in haar vuist

Waar houdt het op?
 Waar houdt het op?
Waar houdt het op?
 Waar houdt het op?

Prometheus trekt zijn conclusies

I

Dit is werkelijk en overal gebeurd

Hier waar ik
in eigen klettertuig gesnoerde alpinist gehangen werd
en aan de rand van elke zee
brandt brand de zuurstof die nog rest naar god
die wreed en zacht is als de nacht die streelt en krijt
langs mijn ellendige onsterfelijkheid

Geketend als ik ben
en aan het eind van elke nacht
geheel hersteld en uitgerust
weet ik de arend:
proefdier van wiens vraatzucht
ik het verformfaaide proefdier ben

De onbewogen aarde staat te blinken
onder een door karrenvrachten knalvuurwerk
overstemde Melkweg, Heracles' stiefmoederlijk lactaat

Uitzichtloze regens
slaan blaasjes in tot as verkeerde steden
Naar hartenlust chaufferen en ontploffen zich
door weke doelwitten heldhaftigen een weg

Wie schreef stierf, wie in het zwaar beveiligd paradijs
bij machte was te overleven las
dat wie schreef stierf

Ruqia Hassan, Pavel Sheremet, ...

en weende en knarste zijn tanden
en sloot zich af in ballingschap
in dit zwaardjaar een eeuw later

wetend aan het eind van elke nacht
geheel hersteld en tot de tanden uitgerust
de arend

II

De mensheid die ik schiep
 een troebele stroom uit klare bron
 lopend tegen beter weten in over lucht
heeft mij inmiddels afgeschreven
als elke andere god die of in wie
niet langer wordt geloofd, opgegeven
als wat zij veinzen dat resteert
op de bodem van iedere bruidsschat

Hoe Heracles verdween uit Almelo

Klusjesman die alles kan
 waar ben je
 nu men je het hardste nodig heeft?

Niets menselijks was jou vreemd
 niets bovenmenselijks

De beestjes die jou welkom heetten keelde je
 De melk die jij je stiefmoeder ontzoog
 vlekke uit tot nevelveeg
 die elke nacht weer zichtbaar werd
 tot de steden gingen branden
 en verkeerden tot hun as

De aarde is een wieg
 waarin jij niet meer ligt te spelen
 We eten kaviaar of gras

De aarde is een drone, topzwaar
 zich de enige wanend, warend
 door een zichzelf doen duizelend heelal

- 1) Leeuwen sterven er voor ons plezier op los
- 2) veelkoppige strijders in draaiende tongen spreken laatste filmpjes in
- 3) de hinden van het woord worden overal bejaagd
- 4) zwijnen slaan hun tanden door de ondergrond
- 5) aan de boorden van de zee hoopt zich alleen nog weg te bombarderen op de vruchteloze mest van meer dan duizend jaren oorzaak en gevolg
- 6) vogels, bronzen snavels in de aanslag duiken op en overal op neer
- 7) razernij en wraak bestieren
- 8) paarden eten paardenvlees
- 9) Amazones worden feestelijk ontgordeld
- 10) veestapels gaan dagelijks ten onder en dan op
- 11) appels vallen voorgerimpeld onverzekerd op de grond

Mijn moeder raast, raast tegen het sterven van het licht

Ontkomen is de hellehond

De discusswerper (Warming-up)

I

In mijn beweging klopt mijn rust

Ik ben van brons, begon uit niets
Ik ben van wie geen aanvang is

Gesponnen in een draadloos web
van ruimte en tijd
werd ik stilgezet, kromde ik mij
naar het ontbreken van een eind

Gesponnen als gegoten in gespannen vlees
boog ik lichtjes door de knieën
voor de ontwapening, die uitbleef

en onder mij en ondertussen
draaide de planeet die plat is rond
een nietig zwerflichaam gegrepen
in een goddeloze contrapost
zoals ikzelf haast teder
losjes aan mijn werpschijf vastgeklampt
altijd op mijn sokkel op het punt
van zelfontspannen stond
gestold en ogenschijnlijk onbewogen

het vliegwielend middelpunt vliedend
het ongeleid middelpunt tollend

Ik keek achterom, zag mijn schijf
toen Rome brandde, Byzantium
Constantinopel Istanboel ten onder ging
Ik keek om naar de schijf
die nooit werd geworpen alsof hij me nazat
toen een voor een de steden vielen

Incidenten van niets op de schaal van alles
die mij onverstoorbaar aan mijn houding hielden

de spieren gesmeerd en van de balsem glanzend
het tijgerhart klaar voor de start

II

Tussen niet en er geweest zijn
is nu niets meer ongeschonden
is wat komt noch dat wat achterblijft
wat ertoe doet

Tussen nu en dan
werp ik mij zo dadelijk los en – hou u vast –
dan is voorgoed voortaan het einde zoek

De speerwerpers

I

We hebben het nog in de hand

Dat wij zijn vereeuwigd wil niet zeggen dat we wierpen

Er valt nog veel te leren

Hoe het lichtgewicht uit één stuk
volmaakt cilindrisch in de werphand in balans ligt
de lederen lus losjes op de juiste maat gezekerd

de tijd om te zien waar het heen moet
ruim voldoende om te weten
dat het daar ook heen gaat

die tijd tezelfdertijd voldoende krap
om niet in aan jezelf vertelde
wanverhalen op te gaan
je van eigen ijdelheid te storten
in de mond van de godin die nooit bestond

Dat wij zijn vereeuwigd wil niet zeggen dat we wierpen

Dat wij zijn vereeuwigd wil niet zeggen dat we wisten

dat wanneer we als de bliksem zouden werpen
de hemel zou splijten
het brandscherm zou wijken

II

En dat wij zijn vereeuwigd wil niet zeggen
dat we dat niet wisten

Op alle dagen lopend van de ingebakken worp
torenden ons grotesk bezwangerde
afgoden boven het hoofd

Profetieën ten spijt offerden wij
aan wie het meest nabij was
maar terug bij af en uitgehard
hebben we het niet meer in de hand

Voorzegd was dat wij werpen zouden en dat wisten
En zo, dat wetend, wierpen wij

Vereeuwigd in een drinkschaal
stuit ons talmen
op ongeloof

Pankration

Het is liefde, oorlog
Bijna alles mag
Wees naakt hier in dit zandduin
tussen bandensporen die joyriders
nalieten of het niets was

Daar hurken wij, warm gedraaid
kop aan kop oog aan oog adem aan adem
minipiemels wijzend in de kleine winterwind

Random ons het publiek, rondom ons u nog ongewis
De opstaande kraag die uw kop
op uw mantel schraagt

Schouw toe
zo hier aan het eind van de tegen haar wil
zopas aan haar baargraf ontspoorde tijd
toen alles dat afliep begon
alles dat begon werd beziend
als het jaar zonder zomer met as en met puin

Van over zee in oost en west
golft een hologige poolwind aan
Krols door reeds aaneenverworgde eeuwen rolt hij
op ramkoers door het door niets omvatte Al bolt hij
het Al dat kil is als uw voorhoofd
mijn aartsvriend mijn boezemvijand
hier waar wij lijf aan lijf op dood of dood
klauwend elkaar springen naar het leven

Geen doel hier dan dit: ziende naakt en slakkeblind
te hurken in het zand, wachtend
tot het in ons geweld geweld uitbarst
dat dan al spoedig zelfs de zon overbelicht